

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **P. C., s. r. o.,** zastoupeného Mgr. Václavem Hajšmanem, advokátem se sídlem v Plzni, Thámova 6, za účasti **Finančního úřadu v Plzni,** se sídlem v Plzni, náměstí Českých bratří 8, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2003, č. j. 30 Ca 63/2003 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2003, č. j. 30 Ca 63/2003 – 42, byla zamítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal toho, aby soud uložil Finančnímu úřadu v Plzni ověřit ve lhůtě 15 dní od právní moci rozhodnutí soudu neplatnost platebního výměru č. 1010000197 ze dne ze dne 11. 5. 2001 na daň z příjmů právnických osob za rok 2000, rozhodnutí o přeplatku na dani ze dne 14. 5. 2001, č. j. 149201/01/138511/2735, a ze dne 22. 6. 2001, č. j. 189641/01/138511/2735, a dodatečných platebních výměrů ze dne 27. 9. 2000, č. 1000000507, na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za rok 1998 a č. 1000000506 na daň z příjmů právnických osob za rok 1996. V odůvodnění rozsudku krajský soud s odkazem na čl. 2 Ústavy České republiky uvedl, že v rámci ochrany proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn správní orgán a priori zavázat k vydání rozhodnutí určitého obsahu, tj. k tomu, jak konkrétně má být činný.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení otázky opodstatněnosti podané žaloby, tj. důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud opírá své rozhodnutí o názor, že § 79 odst. 1 s. ř. s. umožňuje soudu vydat rozhodnutí, kterým uloží žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, ale s odkazem na úvodní ustanovení Ústavy České republiky dovozuje, že není oprávněn uložit povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu. V tomto případě je však předmětem sporu posouzení formálních náležitostí vydaných rozhodnutí, tedy přezkoumání správních rozhodnutí způsobem, které soud běžně provádí v případě, že posuzuje, zda předložená listina je skutečně správním aktem a vztahuje se na ni presumpce správnosti. S ohledem na skutečnost, že podanou žalobou nebyla napadána věcná správnost předmětných rozhodnutí, ale pouze absence základních náležitostí, se kterými zákon o správě daní a poplatků spojuje neplatnost rozhodnutí, nemohl soud, pokud by se námitkami stěžovatele věcně zabýval, zasáhnout do pravomoci moci výkonné a tím porušit princip dělby moci. Stěžovatel rovněž upozornil na ustanovení § 68 písm. c) s. ř. s., z něhož jednoznačně vyplývá, že soud se vadami správního rozhodnutí způsobující jeho nicotnost může zabývat. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel požádal Finanční úřad v Plzni přípisy ze dne 6. 11. a 11. 11. 2002 o ověření neplatnosti platebního výměru ze dne 11. 5. 2001, č. 1010000197, rozhodnutí o přeplatku na dani ze dne 14. 5. 2001, č. j. 149201/01/138511/2735, a ze dne 22. 6. 2001, č. j. 189641/01/138511/2735, a dodatečných platebních výměrů ze dne 27. 9. 2000, č. 1000000507 a č. 1000000506. Správce daně poté sdělil stěžovateli, že neshledal důvody pro ověření neplatnosti uvedených rozhodnutí a své stanovisko podrobně zdůvodnil.

Podle § 79 odst.1 s. ř. s. se žalobou proti nečinnosti správního orgánu může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o správě daní a poplatků) chybí-li v rozhodnutí vydaném v daňovém řízení některá z ostatních základních náležitostí (§ 32 odst. 2 citovaného zákona mimo ty, jejichž zhojení upravuje § 32 odst. 4 až 6 citovaného zákona), které podle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

Neshledá-li správce daně splnění podmínek neplatnosti, zákon mu neukládá vydat o tom rozhodnutí. Tento postup vychází ze zásady, že není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků daňového řízení, protože jejich práva a povinnosti změněná nebo vzniklá původním rozhodnutím takovým zjištěním nejsou nijak dotčena. Proto správce daně může daňový subjekt vyrozumět pouze přípisem o tom, že neshledal důvod pro ověření neplatnosti rozhodnutí. Tímto způsobem také v dané věci správce daně postupoval.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že správce daně nebyl nečinný, neboť se žádostmi stěžovatele o ověření neplatnosti předmětných rozhodnutí zabýval, s tvrzeními v nich uvedenými se vypořádal a stěžovateli poté přípisem sdělil, že neshledal důvody pro osvědčení neplatnosti těchto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že i kdyby soud v rámci ochrany proti nečinnosti správního orgánu shledal žalobu opodstatněnou a uložil by správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, tj. to, aby byl ve stanovené lhůtě činný, v žádném případě není oprávněn správní orgán zavázat k vydání rozhodnutí určitého obsahu, tj. k tomu, jak konkrétně má být činný, jak se toho mimo jakoukoliv pochybnost stěžovatel domáhá. Při rozhodování o žalobě proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí, ale pouze, zda existuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé). Proto se Nejvyšší správní soud nezabýval stěžovatelem namítanými vadami správních rozhodnutí, neboť posouzení platnosti či neplatnosti těchto rozhodnutí není předmětem řízení podle § 79 a násl. s. ř. s. Námitky proti rozhodnutím vydaným správcem daně měl stěžovatel možnost uplatnit v odvolacím řízení podle § 48 a násl. zákona o správě daní a poplatků, popř. v řízení reklamačním podle § 53 citovaného zákona, a také v přezkumném řízení před krajským soudem.

Rovněž Ústavní soud ve své judikatuře zastává stanovisko, že zákon o správě daní a poplatků nestanoví povinnost vydat správní rozhodnutí v případě, že správce daně podmínky neplatnosti neověří. V řadě svých rozhodnutí Ústavní soud odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 30 Ca 177/97, jehož názor označil za ústavně konformní (např. usnesení IV. ÚS 705/2000 ze dne 27. února 2001, usnesení IV. ÚS 355/01 ze dne 1. srpna 2001, usnesení IV. ÚS 390/01 ze dne 29. srpna 2001 či usnesení IV. ÚS 471/02 ze dne 6. listopadu 2002).

Upozornění stěžovatele na ustanovení § 68 písm. c) s. ř. s. je zcela bezpředmětné, protože na základě žaloby podané stěžovatelem bylo zahájeno řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 až § 81 s. ř. s. a nikoliv řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 až § 78 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a Finančnímu úřadu v Plzni s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 9. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu